

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. C. R. M.**, narozený X,
státní příslušnost Kubánská republika,
bytem X,
adresa pro doručování: X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2023, č. j. OAM-765/ZA-ZA12-P07-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 4. 2023, č. j. OAM-765/ZA-ZA12-P07-2021, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **80 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2023, č. j. OAM-765/ZA-ZA12-P07-2021, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce současně v žalobě požadoval, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení nebo alternativně aby rozhodl, že se žalobci uděluje doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, §14a a §14b zákona o azylu. Dle žalobce žalovaný taktéž porušil čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 23 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“), neboť žalobce má v České republice nezletilé dítě a těhotnou družku a jeho vycestování není v nejlepším zájmu dítěte a rovněž by došlo ke zpretrhání rodinných vazeb.
3. Uvedl, že hlavním důvodem podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že si v České republice našel družku, se kterou má dceru a jeho družka je opět těhotná. Dodal, že jeho družka i dcera mají v České republice udělenou doplňkovou ochranu. K přípustnosti rodinného života jako nové skutečnosti při opakované žádosti o mezinárodní ochranu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný jeho rodinný život hodnotil nesprávně a vzhledem k zákonným důvodům nerelevantně. Požadoval, aby žalovaný respektoval jeho rodinný život a umožnil jeho rodině soužití na území České republiky. Dodal, že společně se svojí družkou a dcerou tvoří jednu domácnost, a žijí na společné adrese, což žalovaný ani nijak nerozporoval.
5. S poukazem na § 14b odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu konstatoval, že je rodinným příslušníkem jeho dcery A. J. R. I., která je držitelkou doplňkové ochrany. Zdůraznil, že s ohledem na čl. 23 kvalifikační směrnice je nutné slovní spojení „*se v případě hodném zvláštního zřete*“ uvedené v § 14b zákona o azylu, vykládat jako „*se udělí*“, jelikož v opačném případě by se jednalo o porušení výše uvedeného článku kvalifikační směrnice. Jelikož měl žalovaný za nesporné, že žalobce je rodinným příslušníkem osoby, která je držitelem doplňkové ochrany, byl povinen rovněž žalobci doplňkovou ochranu udělit. Úvahy žalovaného o intenzitě a kvalitě jeho rodinného života označil žalobce za irelevantní, neboť zákon ani kvalifikační směrnice žádné takové kritérium nestanoví.
6. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv, jelikož v jeho případě nepřichází v úvahu ani jeden z důvodů, pro něž by žalovaný mohl do práva žalobce na ochranu soukromého a rodinného života zasáhnout. Za absurdní označil konstatování žalovaného, že jeho družka a dcera nejsou v České republice plně integrovány a mohly by s ním odcestovat na Kubu. Oběma byla udělena doplňková ochrana a Česká republika jim má v souladu se svými mezinárodními závazky poskytnout ochranu, a ne je nutit, aby její území opustily, zvláště za situace, kdy jsou na Kubě porušována lidská práva. Připomněl, že jeho dcera se na území České republiky narodila.
7. Postup správního orgánu považoval žalobce za rozporný rovněž s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť je v nejlepším zájmu jeho nezletilé dcery, aby zůstala společně se svojí matkou a otcem na území České republiky. V současné době má na území České republiky udělenou doplňkovou ochranu a má zde nejlepší podmínky pro život, vzdělání a začlenění do společnosti. Doplnil, že jeho družka je v současnosti těhotná což dokládá pevnost a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnost rodinných vazeb v rámci rodiny. V případě vycestování žalobce by jeho družka zůstala sama s novorozencem a pětiletou dcerou. Toto by představovalo velký zásah do jejich rodinného a soukromého života. Dle žalobce jsou v jeho případě naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu i pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

8. Žalobce dále namítal, že žalovaný prohlásil jeho výpověď za nevěrohodnou, a to, aniž by ji předem důkladně zhodnotil a porovnal ji s podklady ze správního spisu, především s adekvátním výběrem zpráv ze země původu. K povinnosti správního orgánu shromáždit dostatek podkladů poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020-66. Současně uvedl, že žalovaný při hodnocení jeho výpovědi toliko poukázal na rozpory v obou výpovědích, což je však v rozporu s judikaturou, např. s rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 30 A 16/2019. Doplnil, že žalovaný měl věrohodnost jeho výpovědi porovnat s relevantními zprávami o zemi původu, což však vůbec neučinil. Jediným podkladem byla Informace OAMP, Kuba, Bezpečnostní a politická situace v zemi, se kterou však žalovaný nijak nepracoval a necitoval ji v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento postup žalovaného považoval žalobce za nezákonný, jelikož závěr o nevěrohodnosti jeho výpovědi je nedostatečně odůvodněný, čímž žalovaný porušil shora uvedená ustanovení správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby, neboť měl za to, že nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany a odkázal na napadené rozhodnutí a na obsah správního spisu. Uvedl, že správní orgán vycházel především z výpovědi samotného žalobce, informací shromážděných o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Kubě, ze spisového materiálu o předchozí žádosti žalobce a přihlédl i k rozhodnutí, kterým byla udělena mezinárodní ochrana družce žalobce. Podotkl, že žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, nenavrl jejich doplnění a ani neuvedl žádné nové skutečnosti.
10. Dle žalovaného jsou důvodem opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu snaha žalobce o legalizaci pobytu, neboť mu byl vydán výjezdní příkaz a dále jeho nové rodinné vazby na území České republiky. Jako důvod nové žádosti žalobce rovněž uvedl skutečnost, že v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu lhal o své odlišné sexuální orientaci i o problémem v jeho vlasti. Žalovaný konstatoval, že žalobci bylo během pohovorů provedených dne 13. 9. 2021 a 15. 11. 2022 umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné. Všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem se dostatečně zabýval a zjistil skutečný stav věci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech jejích forem.
11. Ke změně výpovědi žalobce žalovaný připomněl, že v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce opakovaně poučován o povinnosti vypovídat pravdivě. Žalobce však správní orgán zcela vědomě oklamal, když v předchozím řízení hovořil o jiných důvodech jeho problémů ve vlasti a změnil všechny součásti svého azylového příběhu a informace o jeho životě na Kubě, včetně míst pobytu, zaměstnání, studia, politického přesvědčení apod. V této souvislosti žalovaný odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí a uvedl, že dle jeho přesvědčení jsou veškerá tvrzení žalobce o jeho politických aktivitách a politických problémech ve vlasti smyšlená, vytvořená v reakci na neúspěšné řízení o jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

první žádosti, kdy za důvod žádosti označil odlišnou sexuální orientaci a žádost mu byla zamítnuta. Žalovaný měl za to, že jediným skutečným motivem opakované žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu v České republice, neboť žalobce neměl ve své vlasti žádné politické problémy a ani v případě jeho návratu na Kubu by mu tam v této souvislosti žádné pronásledování ze strany kubánských státních orgánů nehrozilo.

12. K námitce týkající se nesprávného hodnocení rodinného života žalobce, žalovaný podotkl, že žalobce aktuálně pobývá ve společné domácnosti se svojí družkou a nezletilou dcerou, kterým byla v České republice udělena doplňková ochrana. Se svojí družkou však neuzavřel sňatek, a tedy nenaplnuje definici manžela osoby s udělenou doplňkovou ochranou a ve vztahu k ní mu tudíž nelze udělit doplňkovou ochranu ve smyslu § 14b zákona o azylu.
13. Ve vztahu k nezletilé dceři konstatoval, že žalobce splňuje první podmínku pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť je v rodném listě zapsán jako otec nezletilé a je tedy rodinným příslušníkem osoby s udělenou doplňkovou ochranou. Správní orgán však v případě žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, jejichž existence je druhou podmínkou pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť nezletilé dceři neposkytuje žádné stabilní zázemí, péči a podporu. Dcera žalobce není a fakticky ani nemůže být na osobně žalobce závislá, naopak žalobce je ekonomicky závislý na sociálních dávkách, které jsou vypláceny jeho dceři. Podotkl, že pokud žalobce bude mít skutečný zájem na území České republiky se svojí družkou a dcerou pobývat, může využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
14. V souvislosti s tvrzením žalobce, dle kterého je s ohledem na čl. 23 kvalifikační směrnice nutné § 14b zákona o azylu nutno vykládat ve smyslu „*se udělí*“ žalovaný připomněl, že tento výklad uvedený v komentáři v systému ASPI je mu znám a dodal, že v komentáři je rovněž uvedeno, že ke dni 30. 9. 2009 zatím k tomuto ustanovení neexistuje žádná judikatura. V současnosti však lze judikaturu již dohledat např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64 a ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013-39. Sdělil, že si je vědom, že ani jeden citovaných rozsudků není na případ žalobce moc přílehlavý, ale poukázal na ně, jelikož striktní komentář k ustanovení § 14b zákona o azylu nebyl pozdější judikaturou akceptován, neboť Nejvyšší správní soud v obou těchto případech zkoumal, zda se jednalo o případy hodné zvláštního zřetele. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Další vyjádření žalobce

15. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které žalovaný odkázal nejsou na jeho případ přílehlavé, neboť v obou případech žadatelé s rodinným příslušníkem, jemuž byla udělena doplňková ochrana nežili, nepečovali o něj ani jej významně nepodporovali. V případě žalobce se však jedná o rodinu skutečnou, kdy žalobce se svojí družkou a dcerou žijí ve společné domácnosti, společně hospodaří a rodiče se společně starají o dceru, přičemž čekají další společné dítě. Žalobce setrval na svém názoru že slovní spojení „*se v případě hodném zvláštního zřetele udělí*“ uvedené v § 14b zákona o azylu mělo vykládat jako „*se udělí*“. Uvedl, že dle citované judikatury i odborného výkladu má správní orgán zkoumat pouze to, zda je žadatel rodinným příslušníkem osoby s udělenou doplňkovou ochranou, a ne dále hodnotit kvalitu rodinného života, tedy zda je žalobcův případ hodný zvláštního zřetele. Poznamenal, že v případě, že by se soud s touto argumentací neztotožnil, tak má za to, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele, neboť jeho družka je těhotná a společně se starají o jejich dceru. Dále uvedl, že ačkoliv nemá stálou práci, tak si přivydělává na brigádách. Své družce rovněž pomáhá v domácnosti. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a pečuje o dceru. Pokud by žalobce musel opustit Českou republiku, tak by jeho družka musela sama pečovat o dvě děti, což si nedovede představit. Jeho odjezd by byl rovněž velkou emoční újmou pro jejich dceru a mělo by to dopad na její výchovu. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán měl za účelem zjištění jeho rodinných poměrů provést pohovor i s jeho družkou, což však neučinil, a tudíž nemohl správně posoudit jeho rodinnou situaci a napadené rozhodnutí tak není založeno na dostatečných podkladech. V této souvislosti žalobce navrhl důkaz výsledkem jeho družky.

16. V podání doručeném soudu dne 16. 10. 2023 žalobce sdělil, že se jemu a jeho družce narodila druhá dcera. Dále uvedl, že společně se svojí družkou a dětmi tvoří rodinu, o kterou se stará, podílí se na chodu domácnosti, a tedy je jejich rodinným příslušníkem, k čemuž doložil kopii rodného listu druhé dcery, nájemní smlouvy a pracovní smlouvy.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona, z nichž vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 10. 2016 podal žalobce první žádost o mezinárodní ochranu, kde uvedl, že hlavním důvodem jeho žádosti jsou problémy s policií z důvodu jeho sexuální orientace a s tím související nemožnost najít si slušné zaměstnání. Dne 7. 9. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně dne 13. 9. 2021 se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného, kde poskytl údaje ke své žádosti, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Kubu, kubánské národnosti, je svobodný a má dceru A. J. R. I., narozenou X, která je státní příslušnicí Ázerbájdžánu, ale narodila se a žije v České republice. Konstatoval, že na Kubě byl politicky aktivní, a podporoval Republikánskou stranu staré Havany a kvůli své družce je islámského vyznání. V České republice žádá podruhé o mezinárodní ochranu. Jako první důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho první azylová žádost byla zamítnuta a bylo mu vydáno výjezdní vízum. Dalším důvodem je skutečnost, že na území České republiky má družku a dceru. Jako další důvod uvedl, že skutečnosti, které uvedl v prvním řízení nejsou pravdivé. Dodal, že není bisexuál, jak uváděl ve své předchozí žádosti, ale že je heterosexuál. Nepravdivé skutečnosti uváděl, protože mu to řekla jeho matka, se kterou z Kubu vycestoval. Pokud by uvedl politické důvody jeho žádosti, tak by matka nemohla navštívit jeho sestru, která na Kubě zůstala.
20. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že se svojí družkou M. I. jsou spolu od února 2017 a žijí společně v pobytové středisku v Kostelci nad Orlicí. Plánují svatbu, ale nemají na ni peníze. Sdělil, že zkoušel pracovat ve Škodě auto a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ASV Solnice, ale v práci se nedokázal soustředit. Rodinné příjmy tvořili peníze, které dostávali společně s družkou v Kostelci a finančně jim rovněž vypomáhala jeho matka. Na výchově své dcery se podílí tak, že společně tráví čas, chodí na procházky, do parku nebo jezdí na výlety za jeho matkou do Prahy.

21. Během doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2022 žalobce mimo jiné sdělil, že sdílí společnou domácnost se svojí družkou a dcerou. Sňatek s družkou zatím neuzavřeli, jelikož nemají dostatečné zdroje. V roce 2020 pracoval ve Škodě auto v Kvasínách, ale z důvodu dopravní nehody musel skončit. Dále uvedl, že o svoji dceru se každý den stará, chodí spolu ven, ale ne příliš často, jelikož tam kde bydlí není bezpečno. V současnosti s dcerou nedochází do žádné ordinace dětského lékaře, neboť ve 2 letech dostala poslední očkování a od té doby nebyla nemocná, takže s ní nemuseli jít k lékaři. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má psychické problémy, špatně se soustředí a má problémy s pozorností, ale v současnosti se neléčí.
22. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informace OAMP, Kuba, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 12. července 2022, materiály ze správního řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a stejnopis rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany M. I. ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-966/Za-ZA11-ZA05-R2-2016-II. Dle protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany ze dne 30. 1. 2023 je pak zřejmé, že žalobce se s obsahem podkladů nechtěl seznámit, nenavrl jejich doplnění a nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo informace. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
23. Z § 14b odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *„rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“*
24. Podle 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
 - a) manžel nebo registrovaný partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
25. Žalobce v žalobě především namítal, že jsou v jeho případě naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, neboť je rodinným příslušníkem jeho nezletilé dcery A. J. R. I., která je držitelkou doplňkové ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nesplnil důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce v České republice pobývá ve společné domácnosti s družkou M. I., státní příslušnicí Ázerbájdžánu a jejich společnou dcerou A. J. R. I., narozenou X, státní příslušnicí Ázerbájdžánu, přičemž oběma byla v České republice udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu, konkrétně rozhodnutími ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-966/Za-ZA11-ZA05-R2-2016-II a č. j. OAM-1081/ZA-K08-ZA05-R2-2018. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se svojí družkou neuzavřeli sňatek, tak žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nenaplnuje definici manžela osoby s udělenou doplňkovou ochranou, a tedy mu nelze ve vztahu k družce doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu udělit.

26. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda lze žalobci udělit doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu ve vztahu k jeho nezletilé dceři. Soud si od žalovaného vyžádal rozhodnutí ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-1081/ZA-K08-ZA05-R2-2018, ze kterého vyplývá, že dceři žalobce A. J. R. I. byla udělena doplňková ochrana dle § 14b zákona o azylu. K tomuto soud konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným není sporná skutečnost, že žalobce je otcem nezletilé A. J. R. I., která je poživatelkou doplňkové ochrany a je tedy jejím rodinným příslušníkem ve smyslu § 14b odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný však v případě žalobce neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele.
27. Soud v této souvislosti předně podotýká, že nepřisvědčil názoru žalobce, že s ohledem na čl. 23 kvalifikační směrnice je nutné slovní spojení „*se v případě hodném zvláštního zřetele*“ uvedeném v § 14b zákona o azylu, vykládat jako „*se udělí*“. Smyslem § 14b zákona o azylu je upravit situace, kdy je jednomu z členů rodiny udělena doplňková ochrana a v zájmu zachování jednoty rodiny se tak ochrana udělí i zbylým jejím členům. Dle názoru soudu výše citované slovní spojení dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, aby mohl posoudit a zhodnotit konkrétní okolnosti každého azylového případu. Především aby mohl rozhodnout o neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu je formálně rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkovou ochranu, avšak jejich společný rodinný život neexistuje nebo je velice omezený, a tedy udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny by nebylo schopno naplnit její účel. K tomuto lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64, a ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013-39, které jsou sice skutkové odlišné, avšak vycházejí ze shodné úvahy o možnosti správního orgánu posoudit konkrétní okolnost případu. Žalovaný byl tedy nejen oprávněn ale i povinen zkoumat, zda jsou, resp. nejsou, v případě žalobce dány důvody zřetele hodné.
28. Svůj závěr o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele žalovaný odůvodnil tím, že žalobce své nezletilé dceři neposkytuje žádní stabilní zázemí, péči a podporu, na níž by byla existenčně závislá. Podotkl, že naopak je žalobce ekonomicky závislý na sociálních dávkách, které jsou vypláceny jeho dceři a její matce, přičemž žalobci nic nebrání se o svoji rodinu postarat vlastními silami. Žalobce se rovněž nesnažil zlepšit svoji znalost českého jazyka ani zajistit si zaměstnání, a tedy neučinil nic čím by zlepšil ekonomickou situaci své rodiny. Na základě rozhodnutí žalobce jeho dcera nenavštěvuje školku ani moc často nechodí na procházky, a to z důvodu obav žalobce o její bezpečnost. Svůj závěr žalovaný rovněž opřel o skutečnost, že po přestěhování do integračního střediska a po posledním očkování ve dvou letech dcery jí rodiče nenalezli příslušného dětského lékaře. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že se žalobce ani nepokusil pro rodinu najít trvalé bydlení mimo integrační středisko.
29. Soud uvádí, že ze správního spisu jakož i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento závěr žalovaný učinil pouze na základě informací poskytnutých žalobcem. Je pravdou, že žalobce v rámci správního řízení uvedl, že nemá stálé zaměstnání, dcera nenavštěvuje školku a ani praktického dětského lékaře. Současně však žalobce uvedl, že se svojí dcerou žije ve společné domácnosti a každý den se o ni stará. Skutečnost, že žalobce nepracuje a ani že jeho dcera nenavštěvuje praktického lékaře dle soudu nesvědčí o tom, že by o svoji dceru osobně nepečoval a ona nebyla na této péči závislá zvláště za situace, kdy je matka nezletilé těhotná. Pokud měl žalovaný na základě informací poskytnutých žalobcem pochybnosti o skutečnosti, že žalobce o dceru skutečně pečuje či je schopen ji zabezpečit, měl k těmto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečností provést dokazování např. výsledkem družky žalobce, jakož i jiných rodinných příslušníků, známých či sousedů žalobce a jeho rodiny. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav o tom, v jakém rozsahu je společný rodinný život žalobce a jeho dcery.

30. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, neboť závěr žalovaného o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele nemá oporu ve spise. Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne.
31. Vzhledem ke shora uvedenému, tj. že soud zrušil napadené rozhodnutí a žalovaný správní orgán následně bude v řízení pokračovat, dalšími žalobními námitkami se již soud podrobněji nezabýval, neboť by to bylo za dané situace předčasné a rovněž z tohoto důvodu soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl důkazy navržené žalobcem.
32. Nad rámec odůvodnění soud směrem k žalovanému *obiter dictum* uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2023, sp. zn. 5 Azs 321/2022 konstatoval, „že obdobně jako lze azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) udělit pouze v případě, že byl příbuznému žadatele udělen azyl podle § 12 či § 14 zákona o azylu, lze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu pouze, byla-li rodinnému příslušníku žadatele udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Jednoduše řečeno, udělování doplňkové ochrany či azylu za účelem sloučení rodiny nelze „řetězit“, tj. nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny díky rodinnému příslušníkovi, jemuž samotnému byla udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny s jeho blízkým příbuzným.“
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 80 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 21. května 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.